

далъ да разбиятъ вратата. Когато тѣ направили това, той се упжилъ къмъ стаята на баща си:

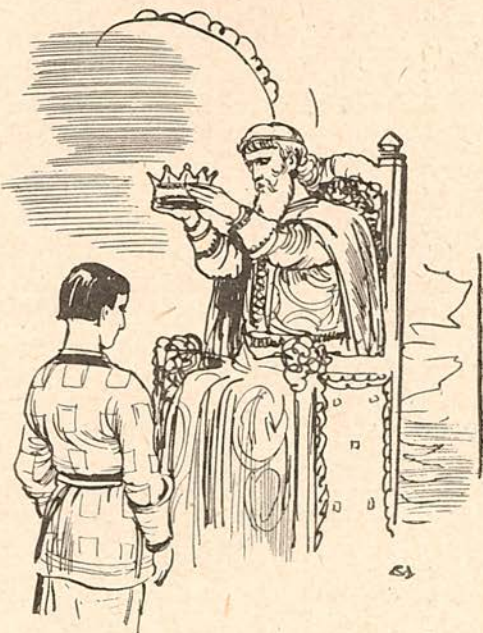
— Татко, — заговорилъ той, когато влѣ-
зналъ при царя, — ето
азъ съмъ готовъ да
умра, за да спася на-
рода ни!

Лицето на стария
царь свѣтнало отъ ра-
достъ. Той се хвър-
лилъ къмъ сина си и
го пригърналъ.

— Сега мога спокой-
но да умра, — казалъ ца-
рътъ, — намѣрихъ най-
достойния царь на моя
народъ.

После се обърналъ,
взелъ короната, която
стоела отъ дѣсната стра-
на на трона, издигналъ
я и я поставилъ на главата на най-малкия си синъ.

Спасъ Пжтниковъ

ТРАМВАЙ

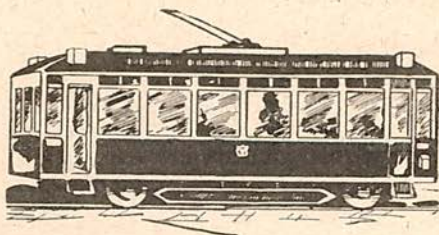
Всѣки день пжтуваме
двама съ Николай,
всѣки день пжтуваме
ние съсь трамвай.

Въ нумеръ две отъ Лозенецъ
щомъ се покачимъ,
ний по бързо возене
първенство държимъ.

Тинка е съ билетитѣ,
ватманътъ е Спасъ.
Пятъ колелетата
съ мекъ и ясенъ гласъ.

Ние си кротуваме,
седнали добре —

славно си пжтуваме
въ трамвай нумеръ две.

— Съ какво, — пита Мичето, —
върви тозъ трамвай?

— Само съ електричество, —
казва Николай.

Атанасъ Душковъ